

Notícies de l'entitat

Els pecats capitals

MONTSERRAT RODÓ

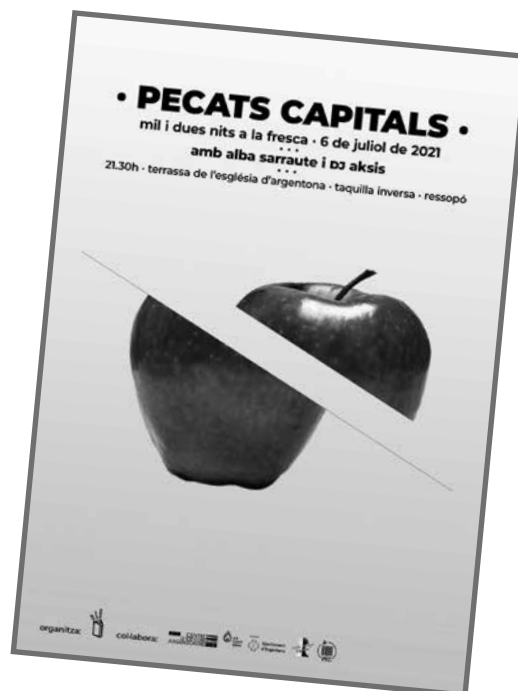
El 6 de juliol passat va tenir lloc la 3a edició de «Les Mil i Dues Nits a la Fresca» a la Terrassa de la Rectoria. Aquest any es dedicava als PECATS CAPITALS.

La gestació de l'espectacle literari-musical va tenir un recorregut força llarg i episòdic a causa de les restriccions per la Covid 19. Posposat dues vegades, finalment es va re-programar per a l'estiu.

La idea va sorgir quan el gener del 2020 l'editorial Fragmenta va publicar una acurada col·lecció de set llibrets d'assaig sobre els set pecats capitals, escrits per les noves veus de l'assaig català.

El col·lectiu «Lectures en Veu Alta» va agafar el repte de fer una lectura-espectacle sobre un tema de tanta influència en la cultura occidental. Cada integrant del grup va escollir el pecat que més la sedueïa i el va fer seu. Dels llibrets de la col·lecció de Fragmenta, en van extraure algunes reflexions dels autors que les van ajudar a transmutar-se en pecadores, condició indispensable per entrar en el personatge.

Veiem els fragments que van servir especialment per determinar bé cada pecat:

El terrabastall del “Dies Irae” del *Rèquiem* de Giuseppe Verdi omplí de dramatisme l'escena perquè la Laura Gállego (substituint la Montse Rodó) llegís un dels monòlegs de *Lady Macbeth*, de William Shakespeare, versionat per l'Alba Sarraute.

GARRIGASAIT, R. *La ira*

La ira és el pecat més vehement. L'únic impossible d'amagar. És un ímpetu cec i destructiu fonamentat en un sentiment de justícia, com una revolució que neix d'un bell ideal i acaba en una carnisseria; davant d'un món cruel, l'individu iracund reivindica un ordre just revelant-se contra l'abús de poder.

La ira és un do extraordinari i temible propi dels déus que també tenim els humans. Però la *Dies Irae* és absolutament unitària: justícia, poder i coneixement. És en els homes que aquesta unitat es trenca en diverses formes parcials i problemàtiques. Quan es vincula la ira amb el poder, ens mostra la seva cara més terrible.

PORRAS, M. *L'enveja*

L'enveja és relacional i relativa. Necessita dels altres per existir. El crit de l'enveja surt

molt sovint de la pregunta “Per què ella i no jo?” És un pensament enverinat perquè sempre trobarem motius per preguntar-nos-ho. L'enveja és qüestió de distància: com més a prop som d'allò que envegem, més forta es torna la pulsio envejosa. Neix quan et mires al mirall i no t'agrada el que hi veus. Tot, en aquest pecat, comença als ulls.

L'obertura de *Romeu i Julieta* de Seguei Prokofiev va donar pas a l'Enveja, una Isabel Arenas vestida i il·luminada de verd, que recità “Cul d'ampolla” del poemari *Teoria dels colors* de Josep Palau i Fabre.

Notícies de l'entitat

PUNSODA, A. *La luxúria*

El desig és l'esclatxa per on s'enfonsen els grans projectes; qui esquerda aquesta raó que situem com a fonament d'una subjectivitat lliure, autosuficient, capaç de mantenir a ratlla qualsevol passió alienadora. I, tanmateix, també és l'esclatxa miraculosa per on reneix el que donàvem per mort. La luxúria no és un pecat sinó un luxe en que només han pogut caure els homes durant molts segles, però no distingeix entre damnificats. Llepen homes i dones, però també joves i vells, incultes i savis. Jo defenso el luxe d'homes i dones de perdre's per l'entrecuix amb tanta dignitat com sigui possible.

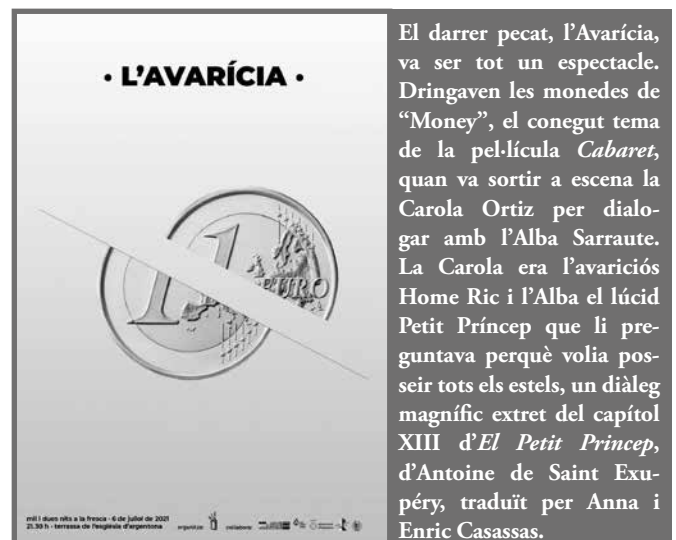
PONSATÍ-MURLA, O. *L'avarícia*

Diu el diccionari que l'avarícia és un desig excessiu i desordenat d'adquirir riqueses per guardar-les. Excessiu i desordenat són dues definicions negatives. És clar, per això l'avarícia és un pecat. El problema d'aquests adjectius és que tot depèn d'on es posa el punt d'excés. L'avarícia és un pecat tan relatiu que al llarg de la història ha pogut transitar fins i tot cap al terreny de la virtut. Un pecat fluctuant entre el vici i la virtut. Que és una manera força estranya de ser pecat.

PUJOL, A. *La gola*

El golafre és víctima i culpable. La golafre-ria ha passat de ser una ofensa a Déu a ser un pecat social. Llevat dels dies assenyalats en què el tiberi i el descontrol

són recepta, la golafre-ria desbridada se sol veure de mal gust. La gola ha mutat en malaltia: ha passat de vici voluntari a infortuni hereditari, de pecat de rics a pecat de tots. La maldat, la gola, nia en la dona no pas botint-la, sinó convertint-la en una xerraire, una sibil·lina, una transportadora de paraules que emboiren el cap i el cor dels homes. Sona a pecat original això de temptar l'home a cau d'orella.

Notícies de l'entitat

QUINTANA, O. *La mandra*

La mandra és la porta d'entrada al descans i a la vida contemplativa, incompatible amb la producció i el consum. La mandra ens permet quedar-nos a casa, físicament i espiritualment. Les ganes de no fer res ens obren l'espai interior. La plenitud de la mandra és comparable al major grau de riquesa; el mandrós que ho és de veritat no aspira a res, per tant, ja ho té tot. I llavors ens situem en un terreny superior a la necessitat: el terreny del luxe. La mandra neutralitza la passió, l'autèntica capacitat contemplativa no és compatible amb la passió. Per això, quan la mandra ens atrapa, les nostres passions s'allunyen.

GRAUPERA, J. *La supèrbia*

La supèrbia és el més gran dels pecats! És el pecat original dels cristians. Quan Adam i Eva són expulsats del paradís, ho són per haver desobeït Déu, per voler saber, per creure's per sobre de la llei divina. I gràcies a aquesta expulsió som lliures per fer el mal, però també per viure el dolor, la vergonya i la mortalitat.

El tret essencial de la supèrbia és no escoltar, el superb no escolta, està massa cofoi de si mateix! Prometeu, Frankenstein o el Faust són personatges superbs que transcendeixen els límits fixats a l'ésser humà per curiositat o orgull excessiu, i acaben pagant-ne les conseqüències. Però el superb ho ambiciona tot, vol arribar a coses diferents i elevades, vol el millor. I això també fa la vida més rica i elevada.

Dues integrants del col·lectiu van aportar, a més a més, la seva creativitat al projecte: Laura Gállego va dissenyar el magnífic cartell amb el símbol del pecat original, la poma, i també una imatge per a cada pecat que associa un objecte a la idea del pecat que representa com es pot veure en les il·lustracions de l'article. Aquests objectes van donar la pauta a la Cristina Villa per fer les fotografies a les personificacions dels set pecats.

A partir d'aquí, es començà a gestar el que seria l'espectacle; qui i com es presentarien els pecats, quin text literari els evocaria, quina música i quin color acompanyaria al personatge pecador.

Finalment, el capvespre del 6 de juliol el públic va omplir la terrassa de la rectoria per veure i escoltar què s'explicava de nou sobre els pecats capitals.

Sonava imponent la "Tocata i Fuga" de J. S. Bach quan va entrar a escena l'artista i actriu argentonina Alba Sarraute que, prenent el rol de mestre de cerimònies, va conduir l'acte donant la benvinguda i presentant un per un els pecats i les seves encarnacions.

L'espectacle va gaudir de la col·laboració de la Montse Pons, que s'encarregà de l'escenografia i les projeccions durant les lectures, així com de la selecció musical i de DJAksis.

Aquest espectacle va ser gravat i després editat amb cura per en Jaume Buera. Es pot veure en el canal de youtube del Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell, i també hi podeu accedir amb un clic del mòbil a través d'aquest codi QR:

